

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 330/2021-27

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duřu (sudca spravodajca) a zo sudcov Ladislava Duditřa a Miroslava Duriřa v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného JUDr. Danielou Jeřovou, LL.M., PhD., advokátkou, Javorinská 13, Bratislava, proti uzneseniu Okresného súdu Prievidza č. k. 11 P 27/2019 z 25. júna 2020 a uzneseniu Krajského súdu v Trenčine č. k. 27 CoP 44/2020 z 25. augusta 2020 a im predchádzajúcemu postupu takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 24. novembra 2020 domáha vyslovenia porušenia svojich základných práv podľa čl. 19 ods. 2, čl. 41 ods. 4, čl. 46, čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), svojich práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), základného práva podľa čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), ako aj práv podľa čl. 7, čl. 16 a čl. 18 Dohovoru o právach dieťaťa rozhodnutiami všeobecných súdov označenými v záhlaví tohto uznesenia a postupom predchádzajúcim ich vydaniu. Sťažovateľ navrhuje napadnuté rozhodnutia a zrušiť a vec vrátiť Okresnému súdu Prievidza (ďalej len „okresný súd“) na ďalšie konanie.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že okresný súd vydal uznesenie č. k. 11 P 27/2019-189 z 25. júna 2020 (ďalej len „uznesenie okresného súdu“), ktorým prerušil konanie do právoplatného skončenia konania vedeného na Najvyššom súde Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) pod sp. zn. 1 Sžk 21/2020. Na základe odvolania sťažovateľa Krajský súd v Trenčine (ďalej len „krajský súd“) uznesením č. k. 27 CoP 44/2020-15 z 25. augusta 2020 (ďalej len „uznesenie krajského súdu“) potvrdil uznesenie okresného súdu v celom rozsahu.

3. Sťažovateľ tiež uviedol, že na okresnom súde je pod sp. zn. 11 P 27/2019 na základe jeho návrhu vedené konanie o úpravu práv a povinností k maloletej [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] (ďalej len „maloletá“). Okresný súd už raz v konaní vydal uznesenie zo 14. augusta 2019, ktorým prerušil konanie do právoplatného skončenia konania vedeného na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 1 S 71/2017, čo bolo potvrdené uznesením krajského súdu č. k. 27 CoP 57/2019 z 24. októbra 2019. Krajský súd v Bratislave vo veci rozhodol rozsudkom č. k. 1 S 71/2017 zo 16. januára 2020 (právoplatným 4. marca 2020) tak, že zamietol žalobu matky, na základe čoho mohlo pokračovať i konanie vedené okresným súdom pod sp. zn. 11 P 27/2019. Napriek uvedenému v právnej veci sťažovateľa neprebehlo ani prvé pojednávanie.

4. Sťažovateľ podal po odpadnutí prekážky, teda po nadobudnutí právoplatnosti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 1 S 71/2017 zo 16. januára 2020, na okresnom súde žiadosť o pokračovanie v konaní a tiež sťažnosť na prieťahy v konaní z 1. júna 2020.

II.

Argumentácia sťažovateľa

5. Uznesením okresného súdu bolo dotknuté konanie druhýkrát prerušené až do právoplatného skončenia konania vedeného na najvyššom súde pod sp. zn. 1 Sžk 21/2020. Ide o konanie o kasačnej sťažnosti podanej matkou maloletej proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 1 S 71/2017, pričom matka dosiaľ nepodala návrh na priznanie odkladného účinku kasačnej sťažnosti.

6. Je zrejmé, že prerušenie konania vychádzalo z § 164 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“), teda je fakultatívne a pre samotné konanie nie je nevyhnutné. Faktom ostáva, že sťažovateľ je riadne zapísaný na rodnom liste maloletej ako jej otec. Konanie vedené na najvyššom súde pod sp. zn. 1 Sžk 21/2020 však nerieši, či sťažovateľ bude otcom alebo otcom nebude, predmetom uvedeného konania je len postup matriky, teda preskúmanie zákonnosti rozhodnutia Ministerstva vnútra Slovenskej republiky č. 345/2017, ktorým bol sťažovateľ zapísaný na rodný list maloletej. Ide o konanie v rámci správneho súdnictva, ktoré začalo na návrh matky, a nie o konanie o určenie otcovstva.

7. Prerušenie konania z dôvodu podania kasačnej sťažnosti nie je podľa názoru sťažovateľa dôvodné a predstavuje arbitrárnosť rozhodovania súdov, pretože kasačná sťažnosť sama osebe nemá odkladný účinok. Navyše v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 11 P 27/2019 ide o rodinnoprávnu vec, kde zohráva dôležitú úlohu samotné plynutie času a v dôsledku oddiaľovania rozhodnutia sa vzťah medzi otcom a maloletou môže postupne strácať.

8. Na základe uvedeného došlo uznesením okresného súdu a uznesením krajského súdu k porušeniu práva sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 dohovoru, ako aj práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ústavy.

9. Maloletá sa od roku 2015 nestretla so sťažovateľom, ktorý bol od jej narodenia každodenne prítomný v jej živote. Sťažovateľ sa svojich rodičovských práv domáha na príslušných súdoch aj prostredníctvom návrhov na vydanie neodkladných opatrení, ktoré boli zamietnuté s odôvodnením,

že rodičovské práva sťažovateľa nie sú dostatočne určené, a s odkazom na podanie návrhu vo veci samej.

10. Uvedenými pochybeniami okresného súdu a krajského súdu došlo aj k porušeniu práva sťažovateľa na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života v zmysle čl. 19 ods. 2 ústavy, čl. 8 dohovoru a čl. 16 Dohovoru o právach dieťaťa. Obe napadnuté rozhodnutia sú v rozpore s právom dieťaťa na rodičovskú výchovu a starostlivosť podľa čl. 41 ods. 4 ústavy, ako aj čl. 7 a čl. 18 Dohovoru o právach dieťaťa.

11. Napriek tomu, že sťažovateľ je riadne zapísaný na rodnom liste maloletej na území Slovenskej republiky, ako aj na území Spojeného kráľovstva Veľkej Británie a Severného Írska, nemôže vykonávať svoje rodičovské práva a starať sa o maloletú ani sa s ňou stýkať a rozprávať, nemá o nej žiadne informácie. Sťažovateľ nevie, na akej adrese sa maloletá nachádza, kam chodí do školy, nevie ako teraz vyzerá, keďže nevidel ani jej fotografiu a matka maloletej s ním odmieta komunikovať.

12. Uznesením okresného súdu, ako aj uznesením krajského súdu a im predchádzajúcim postupom došlo aj k porušeniu sťažovateľovho práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, čl. 38 ods. 2 listiny a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 dohovoru, a to v dôsledku nezákonného rozhodnutia v rozpore s čl. 12 a 21 Dohovoru o občianskoprávných aspektoch medzinárodných únosov detí.

13. Pokiaľ ide o kritérium právnej a faktickej zložitosti veci, sťažovateľ zastáva názor, že ide o vec, ktorá patrí k štandardnej agende všeobecných súdov. Sťažovateľ ako navrhovateľ nespôsobil žiadne predĺženie konania, mal a má aktívny prístup k uplatňovaniu svojich práv a plneniu povinností. K postupu okresného súdu sťažovateľ uviedol, že okresný súd v danej veci nevykonal ani prvé pojednávanie a vydal dve rozhodnutia o prerušení konania, ktorými neúmerne predĺžil predmetné konanie.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

14. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie práva na spravodlivý proces (čl. 46 ústavy a čl. 6 dohovoru), porušenie práva na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života (čl. 19 ods. 2 ústavy, čl. 8 dohovoru a čl. 16 Dohovoru o právach dieťaťa), práva na rodičovskú starostlivosť (čl. 41 ods. 1 ústavy a čl. 7 a čl. 18 Dohovoru o právach dieťaťa), ako aj práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov (čl. 48 ods. 2 ústavy, čl. 38 ods. 2 listiny a čl. 6 dohovoru) postupom a uznesením okresného súdu a uznesením krajského súdu, ktorými bolo prerušené konanie vedené okresným súdom pod sp. zn. 11 P 27/2019 o úpravu práv a povinností k maloletej a udelenie súhlasu s vystáňovaním maloletej do právoplatného skončenia konania vedeného na najvyššom súde pod sp. zn. 1 Sžk 21/2020.

III.1. K namietanému porušeniu práv podľa čl. 19 ods. 2, čl. 41 ods. 4 a čl. 46 ústavy, práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 8 dohovoru a podľa čl. 7, čl. 16 a čl. 18 Dohovoru o právach dieťaťa uznesením okresného súdu:

15. V prípadoch, ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany základných práv alebo slobôd môže (mohol) domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07).

16. Ústavný súd konštatuje, že proti uzneseniu okresného súdu, ktorým bolo prerušené konanie vedené pod sp. zn. 11 P 27/2019, bolo prípustné odvolanie ako riadny opravný prostriedok, ktorý sťažovateľ aj využil. Námietky sťažovateľa uvedené v odvolaní bol povinný preskúmať krajský súd, čo aj uskutočnil a čo súčasne vylučuje právomoc ústavného súdu. Z uvedeného dôvodu sa v sťažovateľovej veci uplatnil princíp subsidiarity právomoci ústavného súdu vyplývajúci z čl. 127 ods. 1 ústavy, a preto ústavný súd ústavnú sťažnosť v časti smerujúcej proti uzneseniu okresného súdu v súlade s § 56 ods. 2 písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) odmietol pre nedostatok svojej právomoci.

III.2. K namietanému porušeniu práv podľa čl. 19 ods. 2, čl. 41 ods. 4 a čl. 46 ústavy, práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 8 dohovoru a podľa čl. 7, čl. 16 a čl. 18 Dohovoru o právach dieťaťa uznesením krajského súdu:

17. Krajský súd sa v napadnutom rozhodnutí, ktorým potvrdil uznesenie okresného súdu o prerušení konania do právoplatného skončenia konania o správnej žalobe matky vedeného najvyšším súdom pod sp. zn. 1 Sžk 21/2020, identifikoval v plnom rozsahu so skutkovými a s právnymi závermi obsiahnutými v jeho odôvodnení, na ktoré v podrobnostiach odkázal (§ 387 ods. 2 CSP). Krajský súd ďalej zdôraznil, že „Krajský súd v Bratislave rozsudkom pod č. k. 1S/71/2017- 144 zo dňa 16.01.2020 žalobu matky o nezákonnosť zápisu navrhovateľa ako otca mal. dieťaťa do osobitnej matriky zamietol dôvodiac, že jej námietky neodôvodňujú zrušenie rodného listu maloletej zo dňa 20.3.2017, ktorý bol vydaný Ministerstvom vnútra SR ako duplikát. Podanie kasačnej sťažnosti matkou voči tomuto rozhodnutiu sporným nie je, pričom odvolací súd úradnou činnosťou zistil, že Najvyšší súd Slovenskej republiky o tejto ku dňu dopytu odvolacieho súdu (18.8.2020) nerozhodol. V posudzovanej veci sa navrhovateľ, ktorý je zapísaný v osobitnej matrike ako otec maloletej, domáha úpravy výkonu jeho rodičovských práv k mal. dieťaťu.

Vo svetle vyššie uvedených zistených skutočností odvolací súd nezhliadol dôvod pre odvolateľom požadované či už zrušujúce rozhodnutie odvolacieho súdu, keďže identicky so súdom prvej inštancie zastáva názor o vhodnosti prerušenia konania v posudzovanej veci (11P27/2019) do doby právoplatného rozhodnutia o matkou podanej kasačnej sťažnosti proti rozsudku KS Bratislava č. k. 1S/71/2017-44 zo dňa 16.01.2020. I keď je pravdou, ako tvrdí odvolateľ, že identifikovaný rozsudok KS Bratislava je právoplatný a samotná skutočnosť podania kasačnej sťažnosti ako mimoriadneho opravného prostriedku matkou nemá zo zákona priamo vo vzťahu k tomuto rozhodnutiu odkladný účinok, faktom zostáva, že závažnosť problematiky, ktorá bude predmetom posudzovania v správnom konaní najvyšším súdom a jej dopad na život mal. dieťaťa v rámci rozhodovania o kasačnej sťažnosti a to (ne)zákonnosť zápisu navrhovateľa ako otca mal. dieťaťa do

osobitnej matriky, je bez pochybnosti významnou pre rozhodnutie v posudzovanej veci, kde sa navrhovateľ domáha úpravy výkonu rodičovských práv k mal. dieťaťu, pričom je potrebné si uvedomiť, že prípadný odlišný názor kasačného súdu má priamy dopad na vecnú legitimáciu navrhovateľa v tomto konaní (keďže v prípade zrušenia zápisu navrhovateľa ako otca maloletej v matrike, tento nebude preukázaným nositeľom rodičovských práv a nebude sa tak môcť domáhať ich výkonu), preto za zistených okolností nemožno vzhliadať nielen za hospodárne, či za súladné s princípom právnej istoty a už vôbec nie so záujmom mal. dieťaťa, aby za situácie, keď je skutočnosť, či je navrhovateľ nositeľom rodičovských práv spochybnená, a táto otázka je predmetom preskúmania najvyšším súdom, aby sa v konaní o výkone jeho rodičovských práv pokračovalo, keďže nemožno predvídať, aké negatívne následky by na psychike mal. dieťaťa mohli zanechať dôsledky prípadne vydaných diferentných rozhodnutí, pokiaľ by sa o výkone rodičovských práv rozhodlo a tieto by tiež boli vykonávané, keďže reálne sa javí, že navrhovateľ s mal. dieťaťom dlhodobo nie je v žiadnom kontakte (cca 5 rokov), pričom pri odchode matky s mal. dieťaťom v roku 2015 od navrhovateľa bolo dieťa v útlom veku, nemožno tiež vylúčiť, že vzhľadom na to a tiež plynutie času, ako aj nového partnera matky, s ktorým táto spolu s dieťaťom žije v spoločnej domácnosti, že tohto dieťa pravdepodobne aj za svojho otca považuje. Pokiaľ otec poukazuje na svoje ústavou chránené rodičovské práva, či právo dieťaťa na plnohodnotný styk s oboma rodičmi, tieto súd prvej inštancie, či odvolací súd ani v najmenšom nespochybňujú, tieto však v kolízii s ochranou mal. dieťaťa, ako subjektu zákonom osobitne chráneného, za daných skutkových okolností stoja nepochybné nižšie. Ako správne uvádza kolízny opatrovník, po odstránení pochybností v podobe definitívneho vyriešenia otázky nezákonnosti zápisu navrhovateľa ako otca do matriky, bude mu nepochybné poskytnutá súčinnosť za účelom započatia procesu obnovenia, resp. budovania jeho vzájomných vzťahov s mal. dieťaťom.“.

18. Na základe citovanej argumentácie, stotožňujúc sa s názormi prezentovanými okresným súdom, krajský súd odvolacie dôvody sťažovateľa vyhodnotil ako nespôsobilé privodiť iné rozhodnutie. Krajský súd teda dospel k rovnakému právnomu záveru ako okresný súd, a preto napadnuté uznesenie podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správne potvrdil a podľa ods. 2 tohto ustanovenia sa v celom rozsahu stotožnil s jeho odôvodnením.

19. K fakultatívnemu rozhodnutiu o prerušení konania podľa § 164 CSP je potrebné uviesť, že pôjde o otázky, ktoré by súd mohol sám vyriešiť ako prejudiciálne (pozri § 194 CSP). Je však na vôli súdu, či tak urobí alebo počká na vyriešenie otázky v súdnom alebo správnom konaní, ak takéto konanie už prebieha, alebo môže dať na takéto konanie aj sám podnet a následne konanie preruší. Súd si pri fakultatívnom prerušení konania však musí uvedomiť a najmä zvážiť, či prerušenie konania prispeje k spravodlivému rozhodnutiu vo veci (t. j. k naplneniu dikcie čl. 46 ods. 1 ústavy), ktoré je rozhodnutím o prerušení konania dotknuté, a preto rozhodnutie o prerušení konania musí byť v takom prípade riadne zdôvodnené.

20. Výber vhodného opatrenia slúžiaceho účelu racionálnej organizácie postupu pri vedení príslušného konania má súd podriadiť aj zákonnej požiadavke rýchlej a účinnej ochrany práv účastníkov v súdnom konaní a spomedzi viacerých opatrení použiť to, ktorým sa ochrana práv účastníkov konania zabezpečí čo najrýchlejšie a najúčinnnejšie. Prerušenie konania v zmysle § 164 CSP je procesným inštitútom, ktorý sa zvolí vtedy, ak je vhodné dočasne nepokračovať v konaní. V konaniach týkajúcich sa starostlivosti súdu o maloleté dieťa podľa § 111 a nasl. Civilného mimosporového poriadku (ďalej len „CMP“) možno prerušenie konania pripustiť len celkom

výnimočne v prípade, ak výsledok konania, v ktorom sa rieši otázka majúca podstatný vplyv a význam pre rozhodnutie súdu, môže podstatne zmeniť rozhodnutie súdu vo veci samej. Výnimočnosť použitia ustanovení o fakultatívnom prerušení konania vo veciach starostlivosti súdu o maloleté dieťa je daná aj tým, že súd v tomto konaní postupuje a robí vhodné opatrenia týkajúce sa maloletého dieťaťa aj bez návrhu účastníkov konania (§ 115, § 118, § 23 ods. 2, § 36, § 40, § 360, § 65 CMP).

21. Ústavný súd konštatuje, že krajský súd potvrdil prerušenie konania okresného súdu o úpravu práv a povinností k maloletej a udelenie súhlasu s vyst'ahovaním maloletej v záujme dosiahnutia čo najspravodlivejšieho meritórneho rozhodnutia a z odôvodnenia napadnutého uznesenia nemožno vyčítať arbitrárny prístup krajského súdu, ale snahu o zohľadnenie záujmov maloletej ako osobitne chráneného subjektu. Tieto závery krajského súdu ústavný súd pokladá za dôveryhodné, zrozumiteľné a ústavne korektné.

22. V konaní pred najvyšším súdom vedenom pod sp. zn. 1 Sžk 21/2020 je riešená otázka zákonnosti zápisu s'ťažovateľa ako otca maloletej, vo vz'ahu ku ktorej sa v dotknutom konaní s'ťažovateľ snaží dosiahnuť zmenu v úprave práv a povinností a udelenie súhlasu s vyst'ahovaním. Rodný list ako verejná listina vydávaná príslušným matričným úradom pri narodení dieťaťa deklaruje, že údaje na ňom uvedené sa považujú za pravdivé bez ďalšieho zisťovania až do okamihu, kým sa nepreukáže opak. Zmena na pozícii zapísaného rodiča (otca) maloletej teda bude mať vplyv na prebiehajúce konanie vedené okresným súdom. Na margo uvedeného ústavný súd dodáva, že z jeho zistení vyplynulo, že najvyšší súd rozsudkom č. k. 1 Sžk 21/2020 z 11. mája 2021 zrušil rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 1 S 71/2017 zo 16. januára 2020 a vec mu vrátil na ďalšie konanie z dôvodu jeho nepreskúmateľnosti.

23. O zjavnú neopodstatnenosť s'ťažnosti ide vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú s'ťažnosť preto možno považovať tú, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

24. Ústavný súd nezistil také skutočnosti, ktoré by naznačovali možnosť porušenia základného práva s'ťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva s'ťažovateľa na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a preto ústavnú s'ťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

25. Z ústavnej s'ťažnosti tiež vyplýva, že s'ťažovateľ odvíja porušenie práv podľa čl. 19 ods. 2, čl. 41 ods. 4 ústavy, práv podľa čl. 8 dohovoru a podľa čl. 7, čl. 16 a čl. 18 Dohovoru o právach dieťaťa od porušenia základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie. Keďže ústavný súd ústavnú s'ťažnosť v časti namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie odmietol ako zjavne neopodstatnenú, konštatuje, že v takom prípade nemohlo dôjsť ani k porušeniu týchto s'ťažovateľom označených práv. Ústavný súd preto aj túto časť ústavnej s'ťažnosti pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

III.3. K namietanému porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, čl. 38 ods. 2 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru:

26. Predmetom ústavnej sťažnosti je aj posúdenie otázky, či v dôsledku prerušenia civilného sporového konania podľa Civilného sporového poriadku mohlo vzhľadom na špecifiká sťažovateľovej veci dôjsť k porušeniu ústavného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov.

27. Pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (resp. čl. 38 ods. 2 listiny) si ústavný súd zároveň osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. I. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03) a ich prípadné porušenie možno preskúmať spoločne.

28. Ústavný súd v tejto súvislosti predovšetkým konštatuje, že čl. 48 ods. 2 ústavy je potrebné vykladať aj v súvislosti s ostatnými článkami ústavy, ako aj procesnoprávnymi normami upravujúcimi postup všeobecných súdov v civilnom súdnom konaní.

29. Podľa § 164 CSP ak súd neurobí iné vhodné opatrenia, môže konanie prerušiť, ak prebieha súdne alebo správne konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu, alebo ak súd dal na také konanie podnet.

30. Teda samotný Civilný sporový poriadok počíta s „prietahom“ v konaní spočívajúcim v možnom prerušení konania pre účely vyriešenia otázky, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu. Takýto „prietah“, resp. odôvodnenú realizáciu takého fakultatívneho úkonu súdu podľa § 164 CSP, nemožno potom považovať za zbytočný, ale za zákonom predpokladaný a v prípade riadneho odôvodnenia jeho realizácie neporušujúci právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny a právo na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Procesnoprávnym následkom prerušenia konania totiž je, že sa nevykonávajú procesné úkony a že sa zastavuje plynutie všetkých procesných lehôt (§ 165 ods. 2 CSP; II. ÚS 199/2019).

31. Vzhľadom na to, že ústavný súd vyhodnotil argumentáciu krajského súdu (v spojení s argumentáciou okresného súdu), ktorou odôvodnil prerušenie konania vo veci starostlivosti o maloletú do rozhodnutia najvyššieho súdu v rámci konania o správnej žalobe, za ústavne akceptovateľnú, nemohli byť postupom konajúcich súdov porušené ani práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov a na prejednanie veci v primeranej lehote, a preto v tejto časti odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľa podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. júna 2021

Libor DUEA
predseda senátu